

INTO THE FIRESTORM

by Kat Martin

Toate drepturile rezervate acestui titlu aparțin

Editurii MIRON

KAT MARTIN

PERICULOS ȘI SEDUCĂTOR

Editura MIRON

CAPITOLUL UNU

Seattle, Washington

Mai întâi a văzut mult sânge, închegat într-un pîrîu roșu-aprins, care se scurgea lent pe holul de la intrarea în casa surorii ei, April. Brusc i se făcu greață și i se întoarse stomacul pe dos. Emma scăpă din mâini toate plasele cu cumpărături făcute la mall, fiindcă nu-și mai simțea degetele.

- Ginny! Ginny, unde ești? Emma Cassidy o zări pe Eleanor Harris și ajunse la ea din cîțiva pași. Menajera zăcea inertă pe parchetul din hol, cu capul răsucit într-o poziție nefirească, iar din gît îi șiroia sânge.

O teamă subită i se cuibări în suflet.

- Ginny! strigă ea din nou și trecu pe lîngă Eleanor, al cărei gît fusese tăiat dintr-o singură lovitură prelungă. Femeia murise cu ochii deschiși, fixați spre tavan. Emma începu să tremure. Ginny! își strigă ea nepoata din nou, cu vocea gîtuită de emoție. Trecu pe lîngă femeia moartă, înghițindu-și nodul din gît. Sora ei era la muncă. Emma alergă spre dormitorul nepoatei ei, cu respirația întretăiată de efortul făcut.

Ajunse la ușa pe care o găsi deschisă și suspină

disperată. Nepoata ei drăguță, de paisprezece ani, stătea ghemuită pe pat, cu spatele la perete, fără blugi, cu tricoul sfișiat și brațele încrucișate peste sînii de-abia înmuguriți. Părul lui Ginny devenise o masă amorfă, șatenă, de șuvițe încurcate, revărsate pe umerii firavi. O zgîrietură urîță îi brăzda obrazul. Ochii căprui priveau în gol, pierduți, ca și cînd s-ar fi uitat într-o oglindă, dar nu vedea absolut nimic.

Emma simți că i se frînge inima. Trase aer în piept și rămase cu pumnii încheștați. Trebuia să-și păstreze calmul și să fie puternică pentru Ginny.

- Ginny, sînt mătușa Em. Scumpo, ești bine acum. Ești în siguranță.

Dar oare, era? Dacă bărbatul care i-a făcut asta era încă în casă? Dacă se întorcea și le omora pe amîndouă, așa cum a ucis-o pe Eleanor? Sfînte, Doamne, trebuia să sune la poliție, dar avea mobilul în poșetă, iar aceasta rămăsese în holul de la intrare, printre plasele cu alimente, împrăștiate pe jos.

Ar fi vrut să o strîngă în brațe pe Ginny, ca să o asigure că totul va fi bine, dar nu îndrăznea. Nu, înainte să știe că poliția era în drum spre ele. Trase cearșaful peste trupul despuiat al lui Ginny, se aplecă și o sărută pe frunte.

- Vin înapoi imediat, scumpa mea. Nu te las singură. Trebuie să-mi iau telefonul. Emma se îndreptă spre ușă.

Șoaptele de-abia rostite de biata Ginny, cu glas sfîrșit, o opriră pe loc.

- El a fost...zise ea. A fost...Rudy.

Emma nu se mai putea mișca. Atunci cînd a auzit

numele rostit de copilă, s-a îngrozit și mai mult.

- Mi-a sfișiat hainele de pe mine, zise Ginny, cu o intonație monotonă, care nu semăna deloc cu glasul ei. A încercat să...a încercat să...

- Nu-i nimic, scumpo, zise ea, dar simți un nod în gît. Totul va fi bine.

- Eleanor l-a oprit...dar el...a omorît-o.

- Of, Doamne.

Ginny vorbi acum printre suspine.

- A spus că se întoarce după mine.

Emma strînse buzele, deși le simțea cum îi tremură.

- Scumpo, trebuie să sun la poliție. Mă întorc imediat.

Trebuia să cheme ajutor, însă nu vedea prea clar, fiindcă avea ochii înecați în lacrimi. O luă la fugă pe hol și alunecă pe sîngele de pe podea, apucă poșeta și scoase din ea mobilul, deși mîinile îi tremurau. De trei ori a încercat să tasteze 911.

- Dispeceratul de poliție. Ce urgență aveți?

- A...avut loc o crimă. O femeie, Eleanor Harris a fost ucisă. Și...o adolescentă a fost...a fost atacată. Vă rog...Ginny are nevoie de îngrijiri medicale. Are...are nevoie de o ambulanță. Înghiți cu greu nodul din gît. Rudy Vance...zise ea printre suspine. El a făcut totul. S-ar putea să fie încă în casă. Vă rog, trebuie să ne ajutați.

- Doamnă, vă rog să vă calmați și să rămîneți pe fir. Dispecera repetă adresa lui April. Este corect?

- Da, așa este. Este casa surorii mele, dar ea este...este la muncă. Din nou lacrimile i se prelingeau pe obraji. Ținea mobilul lipit de ureche și se întoarse la Ginny.

Trebuia să revină la ea, să o apere.

Acum două săptămîni, un bărbat pe care sora ei de-abia l-a cunoscut, a dat buzna în casa lor și a violat-o pe fiica ei. April se condamnă pe sine și făcea față foarte greu. Rudolph Vance a fost arestat, dar a fost eliberat.

Emma se simțea copleșită. Dacă ar fi fost în casă cu nepoata ei în după amiaza aceasta, în loc să plece la cumpărături, poate că Eleanor nu ar fi fost moartă acum. Iar Ginny. Doamne, ce va face Ginny?

Emma se gîdea la bărbatul care i-a distrus familia. Bărbatul care era încă acolo, liber să mai facă rău din nou. Bărbatul pe care judecătorul l-a eliberat pe cauțiune, cînd ar fi trebuit să fie reținut la închisoare.

Emma își jură că îl va găsi, iar această promisiune făcută o ardea pe dinăuntru. Va avea grijă personal ca Rudolph Vance să nu mai facă rău nimănui, niciodată.

CAPITOLUL DOI

*Seattle, Washington
Cu zece luni în urmă*

Luke Brodie se afla în barul Rocker's Karaoke Lounge, unde bea liniștit o bere Corona rece și își urmărea cu privirea prada. Skinner Digby ieșise din închisoare pe cauțiune și în prezent stătea confortabil pe un scaun, la o masă rotundă, la doar cîțiva metri de el.

- Ești aici pentru Skinner? îl întrebă barmanul, Eddie Mullens, un slăbănog înalt și deșirat, care purta ochelari cu rame aurii. Îi urmări privirea lui Luke și ajunse exact în locul unde stătea Digby, sorbind dintr-un pahar de Jack Daniels și o Cola. Eddie știa tot ce mișcă prin Seattle. Pentru o sumă modică, primită din cînd în cînd, îl ținea la curent pe Luke cu orice i se părea interesant.

Luke luă o înghițitură de bere.

- Digby a scăpat de o pedeapsă pentru conducere sub influența alcoolului.

- Cred că pentru tine asta e un fleac.

Luke era vînător de recompense. El se ocupa de băieții eliberați pe cauțiune, care refuzau să se prezinte la tribunal, cînd erau convocați. Primea douăzeci la sută din

cît plătea recuperatorul la eliberarea lor, dar renunța la sumă, în caz că fugarul nu era arestat din nou. Luke era specializat în cazurile cele mai dificile și mai profitabile, respectiv băieți eliberați pe sume care se ridicau pînă la milioane de dolari.

- Trebuie să-i pun lui Skinner cîteva întrebări.

Așa mergeau lucrurile. Te duceai la pescuit de pești mici, ca să pui mîna pe peștii mari.

Luke mai bău puțină bere, apoi își îndreptă atenția spre cel pe care-l urmărea. Digby flirta cu o brunetă minionă, sexi, îmbrăcată într-o fustă scurtă, neagră, și o bluză argintie, foarte decoltată, iar femeia rîdea și-i asculta gluma deochiată.

Luke începuse să-și piardă răbdarea. Skinner, cu fața lui de bulldog și burta revărsată, nu era deloc un cuceritor. Luke ar fi dorit ca femeia să primească băutura pe care i-o oferise acesta gratis și să plece.

În loc să facă asta, ea se apropiase de bărbat și-i șoptea ceva la ureche, dezvăluindu-i priveliștea decolteului ei adînc și impresionant. Skinner trase un scaun și o invită să ia loc la masă.

Luke înjură în șoaptă. Dacă femeia mai stătea mult pe acolo, el va trebui să acționeze. Nu-i plăcea să implice o femeie într-o situație posibil riscantă, însă trebuia să stea de vorbă cu Digby. Din cauza femeii, nu avea prea multe opțiuni. Puse sticla pe tejgheaua barului și coborî de pe scaun.

Luke nu auzi ce spunea bruneta, însă Skinner scoase o înjurătură urîtă și se ridică de pe scaun.

Lui Luke nu-i venea să-și creadă ochilor cînd văzu cum bruneta îl apucă de ceafă pe Digby și-l pune cu capul pe masă, cu o bufnitură puternică.

Skinner geamu de durere și rămase pe loc, amortît. Bruneta îi răsuci un braț la spate, apoi scoase cătușele din geanta de pe umăr și-i imobiliză ambele mîini. Digby păru și mai uimit decît Luke, fiindcă acum bruneta îl ridicase în picioare, deși îl vedea că nu-și poate ține echilibrul.

Ticălosul. Luke se întoarse spre Eddie, care rîdea în spatele barului.

- Ce naiba s-a întîmplat?

- Tipa e beton, nu crezi? Recunoaște că a ajuns prima la omul tău.

- Cine este?

- Numele ei este Cassidy. Este o vînătoare de recompense. Uimitor, nu-i așa?

Luke părea în egală măsură enervat și curios.

- Ea este M. Cassidy?

- Exact, adică Emma. Băieții îi spun Em.

Em Cassidy. Cunoștea numele și credea că e vorba de un bărbat. O privi pe bruneta minionă – cu aproape un cap mai scundă decît Digby și cu vreo cincizeci de kilograme mai ușoară – care acum îl împingea pe Skinner pe ușă, spre parcare. Luke își luă berea, mai sorbi o dată, puse banii plus bacșișul pe tejghea și ieși în urma femeii.

După cîteva secunde o zări lîngă un stîlp de electricitate, la capătul parării. Se retrase în spatele unei mașini, ca să se mai uite la ea o dată. Avea în jur de treizeci de ani, forme rotunde prin locurile esențiale, părul

brunet și ondulat, care-i mîngîia umerii.

O vînătoare de recompense. Mai mare rîsul.

Zîmbi și o urmări cum îl abordează pe Skinner. Îl puse să se așeze pe iarbă, cu picioarele încrucișate și mîinile încătușate la spate. Îl forța să-i răspundă la întrebări – exact aceleași pe care ar fi vrut să i le pună și Luke.

- Îl cunoști pe un tip, Felix Riggs, îi zise ea. Este furnizorul tău. Vreau să știu unde pot să-l găsesc.

Felix Riggs. Exact tipul după care umbla Luke.

Skinner mormăi:

- Da, bine. Doar nu-ți închipui că o să-ți spun ceva. După cum te-ai purtat cu mine adineauri, scîrbă.

Emma îi trase o scatoalcă lui Digby, iar Luke aproape că izbucni în rîs.

- Te-ai fofilat de la plata amenzii pentru conducere sub influența alcoolului, îi spuse ea. A treia, Skinner. O să-ți bage fundul rîios la închisoare pentru cel puțin un an. Spune-mi ce mă interesează și te las să pleci.

Oare l-ar lăsa să plece? Luke nu se aștepta la asta. Acum părea și mai contrariat.

Digby stătea liniștit și cîntărea opțiunile.

- Atunci scoate-mi cătușele, pe urmă o să-ți spun ce vrei să știi.

- Nici o șansă.

- Dacă Riggs află că ți-am spus de el, mă omoară, zise Digby clătînd din cap. Nu-i plac turnătorii.

Emma se simțea frustrată și începuse să-și muște buza inferioară. Avea o gură senzuală, iar Luke simți un

val de căldură neașteptat.

- Vrei să mergi acasă, ori la închisoare? îl întrebă ea insistent, deși știa că nu are nici un efect asupra lui.

Luke privi de jur împrejur. Dacă Digby nu scuipa tot ce știa în următoarele cîteva minute, exista posibilitatea să apară polițiștii, fiindcă mereu se găsea cineva care să sune la 911.

Ieși din zona unde stătea retras, iar Emma se răsuci brusc spre el și luă poziția de auto-apărare, cu picioarele depărtate și genunchii flexați. El îi arătă insigna de polițist, iar ea se mai relaxă.

- Nu te-am auzit venind, spuse ea.

Luke ignoră această remarcă și se apropie de Skinner Digby, pe care-l întrebă:

- Doamna te-a întrebat politicos unde îl poate găsi pe Felix Riggs. Știi cine sînt?

Skinner scoase un mormăit.

- Știu cine ești. Ești Brodie.

- Exact. Îți voi pune aceeași întrebare, o singură dată. Dacă nu răspunzi, nu va mai trebui să-ți faci griji că vei avea probleme cu Riggs. Vei avea probleme cu mine.

Skinner înghiți saliva din gură.

- Să vedem...unde este Felix Riggs?

Skinner își umezi buzele. Pe mijlocul frunții i se ridica deja o umflătură roșiatică.

- Riggs este...este plecat din oraș. Se întoarce de-abia luni.

- Unde pot să-l găsesc?

Skinner oftă.

- Își face veacul pe la Polo Club. Are acolo o pițipoancă după care i s-au aprins călcâiele.

- Cum se numește femeia?

- Lila Purdue...ca numele colegiului, știi?

- Da, știu. Luke se întoarce acum cu fața spre doamna care aștepta la o distanță relativ mică. Acum o vedea perfect. Era mai drăguță decât i s-a părut prima dată când a văzut-o; avea ochi mari, trăsături fine și bărbia delicată. Ca bărbat, îi plăceau femeile cu sîni frumoși, iar din cîte putea vedea, ai ei erau calitatea I prima.

- Emma Cassidy, se prezentă ea.

- Luke Brodie, spuse el. Aruncă o privire spre Skinner, care bombănea într-una, apoi îi spuse Emmei: bună treabă.

- Mulțumesc.

Luke se uită spre parcare.

- Iată că vine mașina pentru Skinner. Ne mai vedem. Se îndreptă spre o mașină de poliție care tocmai intra în parcare. *Interesantă tipa*, se gîndea el, în timp ce mergea agale spre bătrînul lui Bronco. Drăguță și feminină, cu un trup fierbinte, delicat.

Ultima persoană care ar trebui să alerge pe urmele infractorilor. Luke clătină din cap, dezaprobat.

Se întreba de ce era ea interesată de Felix Riggs. Riggs nu era căutat, deși ar fi trebuit să fie, întrucît se purta ca un gunoi de doi bani. Poate că el știa ceva despre un alt tovarăș de infracțiuni, pe care ea îl căuta. Luke spera din toată inima că Emma Cassidy nu avea de gînd să îl confrunte pe individ. Știa că nu ar fi ieșit la fel de

neciufulită din confruntare, cum s-a întîmplat astăzi.

Nu e treaba ta, își zise, apoi se urcă la volanul bătrînului Ford și porni motorul puternic, V-8.

Mașina era un model perfect pentru supraveghere și fusese complet recondiționat. Un motor puternic Ford Racing Aluminator Coyote XS de 5.0 litri – 500 cai putere în plus – torcea sub capotă ca un prădător. Acest Bronco avea și injecție cu colector de admisie Cobra, precum și capete de aluminiu CNC.

Pe bancheta din spate au fost sudate de stîlpi niște bare speciale, ca să poată transporta prizonierii încătușați la închisoare. Luke era îndrăgostit de bătrînul lui Bronco. Îi plăcea să conducă o rachetă deghizată în avion de hîrtie.

Cînd se uită în oglinda retrovizoare, o văzu pe Emma Cassidy urcîndu-l pe pocitul Skinner Digby în mașina poliției. Îi era greu să-și imagineze care ar fi fost motivele ei, pentru care își dorea să fie vînătoare de recompense.

De fapt în viața lui nu a înțeles femeile.

Această concluzie nu s-a schimbat nici acum.

Emma se uita și ea spre Bronco-ul lui Luke Brodie, vopsit în crem și negru, care arăta ca o cursă de șoareci. Mașina era rablagită și mai veche decât lumea, dar cînd îi auzi motorul demarînd, înțelese imediat că suna mai degrabă ca o mașină de curse, decât ca un SUV în drum spre cimitirul de rable.

L-a recunoscut pe Brodie din clipa cînd și-a făcut apariția, deși s-a mișcat ușor, ca o pisică. Asta poate din cauza ghetelor cu talpă moale, pe care le purta, sau datorită ușurinței cu care se mișca. Îl recunoscuse, fiindcă